Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 17 Декември 2015 21:24

Всичко, което имаме около нас, са дарове, които Бог ни е дал, за да ги гледаме и непосредствено умът ни да се насочи към Него, да гледаме Неговите дарове, да мислим за Него, да гледаме Неговите блага и да мислим за Него, защото Той ни ги е дал. Той е Подателят на даровете, от Него идва всичко хубаво на земята и на небето - съпругата ти, децата ти, дома ти, здравето, всичко, което имаш, е от Бога. Разбираш ли това? Ти го забравяш. Когато Адам видял Ева за първи път, той много се зарадвал и на Ева и на Бога. Той обикнал още повече Бога, защото казал: Господи, колко си добър! Даде ми Ева! Той гледал Ева, обичал я, общувал с нея, но помнил момента, в който Господ му я представил. И докато Ева била до него, и Бог бил до него. Той не губил Бога, не се чувствал автономен, не се чувствал откъснат от Бога. Ева го довело по-близо до Бога, а връзката му с Ева и любовта, която имали помежду си, била любов, която стопляла тяхната любов към Бога, която на свой ред стопляла и тяхната взаимна любов. Загубихме тази красива връзка, тази красива приемственост на любовта и не я живеем. Живеем Божиите дарове без Бога, не Му благодарим, не Го прославяме, не Го помним, забравяме Го, а Той ни е дал всичко и продължава да ни го дава.

Един младеж ми каза, че обича една девойка и й изпратил цветя, а тя му ги върнала обратно. Или друг път - казва - и изпратих цветя, а тя нищо не ми каза. Очаквах да ми напиши едно „Благодаря!", направих опит да й покажа, че не искам да се разделим и я обичам. Но тя не ми отговори. Аз му казах: добре, да не би цветята да не са стигнали до нея? Не, обадих се в цветарския магазин, но казаха, че са ги изпратили, поръчката е била изпълнена. Получила ги е. Но не ми отговори. Не си спомни за мене. Презря ме. Човек се наранява. Така и Бог. Той е Влюбеният в нашата душа, така казват светците, че Бог ни обича изключително много, и каквото ни дава, ни го дава, за да ни изпълни с любов към Него, но ние не Го обичаме, вземаме Неговите дарове и Го забравяме. Съпрузите забравят, че другият е дар за тях, забравят Бога, и в живота ни се появява страшната дума рутина, досада, отегчение, умора от отмората. Имаме всичко и съсипваме себе си, имаме рая на земята и животът ни става ад сред този рай, който живеем. Технологичен и електронен рай, раят на автомобилите, на къщите, телевизията, казваш: рай е животът, има всичко! Обаждаш се по телефона и веднага говориш с който искаш по целия свят, имаш интернет и общуваш с целия свят. Животът би могъл да бъде рай, но понеже отсъства Този, който създал рая, понеже изкарахме Бога от рая - нима е възможно да има рай без Бога? Нима е възможно да има рай без в него да ходи Този, Който е Творец на всичко? Адам и Ева чували стъпките на Бога,

виждали Го, радвали Му се, наслаждавали Му се, живели заедно с Него, били съединени с Него, било хубаво и това превръщало техния живот в рай. Когато изведохме Бога от нашия живот, тогава всичко стана ад. Виждаш вещите и искаш да консумираш, ставаш консумиращо същество, тоест дай и това, дай и онова, дай и това, дай и онова, да натрупам, да ям, да сложа пари в банката, да купувам коли, къщи. Алчност. Душата не се насища. Душата не се насища от тези неща и този окаян богат човек, тоест ние, които сме по-зле и от него, това казваме на душата си: яж, душо моя! Ама, какво да яде душата ми? Душата ми не яде такива неща. Тя не може да се насити нито със стадиони, нито с танци, нито с мода, нито с козметика, нито с връзки, нито със забавления, нито с пътувания. Тя не се насища с такива неща. Така просто забравя за себе си, просто имаш лъжеусещането, че е жива. Бил си на някакво силно преживяване. Добре, какво ще рече това?- качествено то не е силно, то е нещо, което те впечатлява, но като съдържание – нищо, като качество – лъжа, измама, подигравка. Накрая идва ужасното разочарование, страшната меланхолия. Имаш всичко и нещо ти липсва, защото ти липсва Този, Който ще разхубави всичко. Внимавай, сега не прави погрешно заключение, че аз отхвърлям живота, защото и един домат може да те направи щастлив, ако знаеш да го ядеш в Бога, с Божията благодат, с Бога, това е повод за щастие. Един домат може да стане причина да текат радостни сълзи от очите ти. Един домат. А ти имаш всичко! Най-хубави гозби, това разнообразие от пици, ястия на фурна, всички вкусни гозби - и те да стават ад, да ги ядеш, и да стават токсини в теб, да става отрова в теб това, което ядеш, защото го ядеш и то те яде. Ядеш го без любов, без молитва, с ропот, негодуване, караници и кавги, ядеш го, но не те укрепва, ти отморяваш, но се уморяваш сред тази отмора.

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}